

Г-нъ Сотенвилъ.

Стига, любезна моя! Да оставимъ това на страна.

Г-жа Сотенвилъ.

Боже мой! г-не Сотенвиле, що ми са бъркашъ въ моите работи, и ма неоставяшъ на миръ.

Г-нъ Сотенвилъ.

Въ името на дявола опрости ма: да видимъ сега, зетко, какво имашъ на ума.

Г. Данденъ.

Като трѣба да говора категорически, то ще ви кажа, г-не Сотенвиле, че имамъ причина да.

Г-нъ Сотенвилъ.

По-полека, зетко! Трѣба да знаешъ, че не е почтително да зовешъ челоуѣците на името имъ и най-паче ония, който сж по голѣми отъ тебе; ти трѣба да кажешъ само, господине, — совсѣмъ на кжсо.

Г. Данденъ.

Ей, добре! господине! На кжсо, имамъ да ти кажя, че жената ми дава сжмне. . . .

Г-нъ Сотенвилъ.

Твжрде добре! но трѣба пакъ да знаешъ, че